

νεωστὶ ἐκκολαφθέντας ἐρωτικούς νεοσσούς, οὓς ἡ σύζυγος στραγγαλίζει, διὰ νὰ μὴ προκαλέσωσιν ἀπάντησιν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος.

Ὡς φίλος τῆς κυρίας Ν. ἔχω ὁπωσδήποτε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ὑπερασπίσω, διακηρύσσω δὲ ὡς ὄλως πεπλανημένας τὰς περὶ αὐτῆς συλληφθείσας ὑπονοίας. Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι γυνὴ ἀνεπτυγμένη ὡς ἡ κ. Ο. Κ. δὲν κολακεύεται ἐκ τῶν αἰσθημάτων ἅτινα ἐμπνέει εἰς τὸν κ. Γλάδστονα· ἀρνούμαι ὅμως διαρρήδην ὅτι ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὰ ἔστω καὶ ἐξ ἀπλῆς φιλαρσεκειας.

Λέγεται ὅτι εἶνε κάτοχος μακρᾶς ἀλληλογραφίας λίαν ἐνθουσιώδους, περιποιούσης τιμὴν εἰς τὴν εὐαισθησίαν τοῦ κ. Γλάδστονος. Τὸ ἀγνοῶ, διότι οὐδέποτε ἠρώτησα περὶ τούτου τὴν κυρίαν Ν.

Ἀναγνωρίζω ὅμως εὐχαρίστως καὶ εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τὴν συμπατριωτιδάμου, διότι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐχρησιμοποίησε τὴν ἐπιτροπὴν της, γράφουσα καὶ διαλεγομένη ὅπως διατηρήσῃ ἀγαθὰς σχέσεις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ῥωσίας.

Εἰς τὴν δηκτικὴν καὶ φιλοσκώμμου κοινωσίαν ὁ μέγας ἀνὴρ ὑποδεικνύεται δι' ἐπωνύμου, ὅπερ ἔνεκα φωνητικῆς ἁμιούτητος ἐπεκτείνεται εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν υἱόν του: Hopeless, Soapless, Hopeful, Hopeless (ἄπελπις) καλεῖται ὁ πατήρ, Hopeful (πλήρης ἐλπίδος) ὁ υἱός, Soapless δὲ (ἔνεν ἀάπωνος) ἡ μήτηρ. Ὁ λίαν κακεντρέχης ὑπαινιγμός οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὴν ὀλίγην φροντίδα ἣν καταβάλλει ἡ κυρία Γλάδστονος περὶ τὸν καλλωπισμὸν της. Ὁρεῖλει βεβαίως ὡς σύζυγος τοῦ πρωθυπουργοῦ νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον της εἰς τὴν κακοβουλίαν· δὲν ἀναφέρω ὅμως τὰ περὶ αὐτῆς διαδιδόμενα ἀστεῖα ἀνέκδοτα καὶ εὐφυολογίας, ἃν καὶ εἶνε χαριέστατα. Τὸ βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον εἶνε ὅτι εἶνε ἀξιόλογος καὶ ἐντιμοστάτη κυρία, ἥς τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμα εἶνε ὅτι στερεῖται τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀκριβοῦς ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων.

Οὐδαμῶς ποιῶμαι λόγον περὶ τοῦ Στεφάνου Γλάδστονος κληρικοῦ ἐν Χαουάθδεν, συγγενοῦς ἐξ ἀγχιστείας ἀπὸ τῆς πρώτης συζύγου του μετὰ τῆς οικογενείας τοῦ δουκὸς Σώθερλανδ. Ὡσαύτως οὐδὲν θὰ εἴπω περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἐλένης, ἥτις δὲν ἐδίστασε τὸ 1880 νὰ εἰσέλθῃ ὡς διδάσκαλος εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ Νιούχαμ. Πλὴν ὀρεῖλω κάτι νὰ εἴπω περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐρβέρτου, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τις νὰ συγχέῃ μετὰ τοῦ ὁμωνύμου υἱοῦ τοῦ Γερμανοῦ ἀρχιγραμματέως.

Ὁ Ἐρβέρτος Γλάδστον ἔχει ἤθος νέου ἠθοποιοῦ ὑποκρινομένου πρόσωπον ἐραστοῦ ἐν ταῖς κωμωδίαις. Φέρει δακτυλῆθραν ἐν σχήματι πῖλου ἐπὶ τῆς ἀφθόνου, ξανθῆς καὶ οὐλης κόμης· ἔχει σκιάν τινα μύστακος καὶ δύο μεγάλους ὀφθαλμούς ἐκ-

πεπληγμένους, ἀεικινήτους, σπινθηρίζοντας ἐκ φαιδρότητος μᾶλλον ἢ ἐξ ἀγχινοίας.

Φαίνεται γοητευμένος ἐν ταυτῷ καὶ ἐκπληκτος διότι εἶνε υἱὸς τοῦ πατρὸς του. Ἄν καὶ ὑπερέβη τὸ τριακοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, φαίνεται νέος τις ἐκ τῶν συνήθων. Οὔτε ἐλάττωμά τι ἔχει, οὐδ' ἀρετὴν, οὐδὲ τάλαντόν τι ἐφ' ᾧ νὰ διακρίνηται. Κέκτηται τὰ συστατικὰ στοιχεῖα νὰ γείνη ἀξιόλογος ἔμπορος δυναμένος νὰ ὑπηρετῇ τὸν πελάτην του, ἁμιλῶν ἐν ταυτῷ περὶ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ καλοῦ καιροῦ. Ἄλλὰ διὰ νὰ ἔχῃ θέσιν μᾶλλον ἀνετον τὸν ἐξεσφενδύθησαν εἰς τὸ βουλευτήριον ὡς ἀντιπρόσωπον.

Συνετὸς καὶ ἀτολμος ὢν, ταξειδεύει πάντοτε εἰς Ἴρλανδίαν ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα. Ὀλίγον ἐλειψεν ἡμέραν τινὰ ν' ἀνκαλυφθῇ ἐν Κόρκ ὑπὸ τινος παιδίσκης τοῦ ξενοδοχείου, ἥτις ἀνέγνωσε τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ νυκτικοῦ ὑποκαμίσου — οἶα λέξις δι' ἐπιστολὴν πραγματευομένην περὶ τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας! — Ὁ Ἐρβέρτος μόλις ἐπρόφθασε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πόλεως πρὶν διαδοθῇ καὶ προκαλέσῃ θόρυβον ἡ εἰδησις περὶ τῆς παρουσίας τοῦ υἱοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ. Φαντάσθητε εἰς τὴν χώραν τοῦ Δίλλων καὶ τοῦ Πάρνελλ!

Οὐχὶ σπανίως ἐκστομίζει λόγους ἀπερισκέπτους ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὑπὲρ τὸ δέον ἀπλοϊκοῦς πρὸς μεγάλην τῶν συμπολιτῶν του τέρψιν. Τοσοῦτον δυσαρεστείται ἐπὶ τούτῳ ὁ πατήρ του, ὥστε ἐσκέφθη ποτὲ νὰ τὸν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ δημοσίου βίου. Ἐν Λονδίῳ εὐρισκόμενος εἶπε περὶ τοῦ Λονδίνου ὅτι ἦτο ἡ μάλιστα διεφθαρμένη πόλις τοῦ κόσμου. Διὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ εἶνε ἡκιστα ἀγαπητός!

Μέχρι τοῦδε τὸ ὠραῖον φύλον, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦλάχιστον, εἰδείχθη πρὸς αὐτὸν λίαν αὐστηρὸν.

X.

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ

Οἱ ἄνδρες δημιουργοῦσι τὸ μέλλον αὐτῶν, ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ἀναμένουσιν αὐτό. Εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο δὲν δίδομεν ἀπόλυτον ἔννοιαν, διότι εἶνε δυνατὸν νὰ καταπολεμηθῇ διὰ πλείστων ἐξαιρέσεων. Ἄλλως τε τὸ ἀπόλυτον δὲν ὑφίσταται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἄλλ' εἶδομεν πολλοὺς ἄνδρας διατάσσοντας τὰ καθ' αὐτοὺς ὡς πεσσοὺς ζατρικίου καὶ πολλὰς γυναῖκας παθητικῶς ἐγκαρτερούσας εἰς τὸ ν' ἀναμένωσι τὰς κινήσεις αὐτῶν· εἶδομεν πάντοτε τοὺς ἄνδρας ὑπολογίζοντας καὶ τὰς γυναῖκας ὀνειροπολοῦσας, διὰ τοῦτο δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐξαιρέσεις.

Εὐτυχῶς ἡ Πρόνοια προσέρχεται ἀρωγὸς εἰς

τάς ἀξίας τῆς μερίμνης αὐτῆς γυναῖκα, παρασκευάζουσα, διὰ μυστηριωδῶν μέσων, μέλλον ὅπερ ἀδυνατοῦσιν αὐταὶ νὰ δημιουργήσωσιν.

Ἡ Κλαίρη Ζοφρὲν δωδεκαετίς εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν Βερσαλλίαις παρθεναγωγεῖον.

Ὁ ἑσωτερικὸς κανονισμὸς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου ἔχει παραλάβῃ πολλὰ ἄρθρα ἐκ τῶν μοναστικῶν, διὸ αἱ οἰκότροφοι μαθήτριάι διαιτῶνται σχεδὸν ὡς ἐν μοναστηρίῳ. Ἐν τούτοις δὲν παραμελοῦνται οὔτε ἡ μουσικὴ, οὔτε ἡ ζωγραφικὴ, οὔτε ἡ ᾠδὴ.

Ἡ μικρὰ Κλαίρη ἤτο περίλυπος τὴν ἐσπέραν τῆς εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον εἰσόδου τῆς, καὶ ἀπῆντησε διὰ δακρῶν εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τῶν συμμαθητριῶν τῆς, αἵτινες πᾶσαι ἤθελον νὰ γίνοντο φίλαι τῆς περὶ μαθῆσιν ἔτι τὸ ὄνομά τῆς. Μετὰ τὴν προσευχὴν βοηθὸς τις σοβαρὰ, καίτοι νεωτάτη, ᾠδήγησε τὴν Κλαίρην εἰς τὸν μικρὸν μοναστικὸν τῆς θάλαμον, καὶ τῇ εἶπε:

— Δεσποινίς, ἡ ἀδελφὴ σας Λαύρα ἔκλαιεν ἐπίσης ὅταν ἤλθεν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐπαρηγορήθη. Καὶ σεῖς θὰ παρηγορηθῆτε.

Ἡ Κλαίρη διὰ νεύματος διέφευσε τὴν πρόρρησιν ἐκείνην.

Ἡ πρώτη ἐκείνη νύξ πράγματι δὲν ἐφάνη ὅτι παρεσκευάζε μεριδιάματα διὰ τὴν ἐπικύριον.

Ἡ Κλαίρη ὑπνωσεν ὀλίγον ἀλλ' ἔκλαισε πολὺ.

Ὅτε αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ἀπριλίου ἔφθασεν εἰς τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου τῆς, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ἑλαφρὰν σκιὰν κινουμένην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοίχου τοῦ δωματίου τῆς.

Οἱ φόβοι τῆς νυκτὸς διασκεδάννυνται ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἡ Κλαίρη εἶδε τὴν κυμαινομένην ἐκείνην σκιὰν μετὰ παραδόξου ἐνδιαφέροντος, ἐπειδὴ δὲ πᾶσα σκιὰ προϋποτιθῆσι σῶμά τι, ἀνηγέρθη, ἐνεδύθη, καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον ὅπως ἀνεύρη τὸ σῶμα τῆς σκιᾶς ἐκείνης.

Ἡ τοιαύτη ψυχαγωγία φαίνεται βεβαίως λίαν ἀσθενὴς εἰς τοὺς ὠρίμους τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἤρκεσεν ὅπως κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον μικρᾶς κόρης, νὰ καταπαύσῃ τὰ δάκρυά τῆς.

Ἡ Κλαίρη εἶδεν ὠραῖον λευκὸν ῥόδον, κάλυκα τῆς προτεραίας, ὅπερ ἀπομακρυνόμενον τῆς ἀνερπούσης ῥοδωνιάς ἔταλαντάτο κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἐωθινῆς αὔρας.

Τὰ μικρὰ φύλλα τοῦ ῥόδου ἐκείνου μετ' ἐντελοῦς συμμετρίας διατεταγμένα εἶχον εἰς τὸ ἄκρον αὐτῶν δυσδιάκριτον ῥοδινὸν χρῶμα.

Τὸ περικαλλὲς ἄνθος ἔταλαντάτο χαριέντως ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ τοίχου, κινοῦν τὸν ἐπ' αὐτοῦ τελευταῖον τῆς δρόσου μαργαρίτην· ἐφαίνετο εὐτυχὲς ὡς ἄνθος μέλλον νὰ ζήσῃ αἰωνίως.

Ἡ Κλαίρη ἠσθάνθη ἀμέσως ἀγάπην πρὸς τὸ ῥόδον ἐκεῖνο τοῦ οἰκοτροφείου, ὅπερ ἀφυπνίσθη

πρὸ τοῦ ἡλίου ὅπως προσαγορεύσῃ αὐτὴν τόσο θελκτικῶς, ὅπως ὑποκλιθῆ πρὸ αὐτῆς τόσο ἐπιχαρίτως!

Ταῦτοχρόνως δ' ἐπῆλθεν εἰς τὸ κοράσιον ἡ ἰδέα νὰ δρέψῃ τὸ ῥόδον ἐκεῖνο, ὅπως κοσμήσῃ τὸ στῆθος τῆς διὰ τοῦ ἀνθηροῦ ἐκείνου κοσμήματος· ἀλλ' οἱ μικροὶ δάκτυλοι οἵτινες ἔμελλον νὰ διαπράξωσι τὴν σκληρὰν ἐκείνην πράξιν ἔμειναν αἴφνης ἀκίνητοι· ὁ κώδων ἤχησεν ἐν τῷ ὑπνωτηρίῳ καὶ ἡ βοηθὸς εἰσῆλθεν.

— Ἀπὸ τώρα ἐσηκώθητε! εἶπε· πολὺ καλὰ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχετε μεγάλην ὄρεξιν νὰ ἐργασθῆτε. Μετὰ δέκα λεπτὰ καταβῆτε εἰς τὸ παρεκκλήσιον διὰ τὴν προσευχὴν. Ἔως τότε ἀναγνώσατε αὐτὸν τὸν κανονισμόν.

Καὶ ἡ βοηθὸς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τῆς μικρὸν πίνακα διὰ μαῦρου τοῖχου περιβεβλημένον καὶ ἀνηρητημένον εἰς τὸν τοῖχον.

Ἀπελθούσης τῆς διδασκαλίσης ἡ Κλαίρη ἀνέγνω τὸν κανονισμόν, ἐν δὲ μόνον ἄρθρον ἐφείλκεσε τὴν προσοχὴν τῆς:

Ἀπαγορεύεται τὸ κόπτειν ἄνθη ἐκ τοῦ κήπου.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπε τὸ κοράσιον, ὅτι τὰ ἄνθη εἶνε καμωμένα διὰ νὰ τὰ κόπτωμεν. Ὅταν ἤμην εἰς τὸ σπίτι μας, ἕκοπτα κάθε ἡμέραν ἀπὸ τὸν κήπον μας. Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα νὰ μὲ βάλῃ εἰς ἓν ἄλλο παρθεναγωγεῖον. Εἶνε φρικτὸς περιορισμὸς εἰδῶ μέσα.

Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς διὰ τὴν Κλαίρην παρὰ τὴν ἐπιεικὴ μητέρα τῆς εὐρίσκετο ὁ πατήρ τῆς, ὅστις ἐκόλαζε τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῆς φιλοστοργίαν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ὅστις εἶπεν εἰς τὴν Κλαίρην, τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ:

— Κόρη μου, ἂν σὲ ἡγάπων ὀλιγώτερον, θὰ σ' ἐκράτουν εἰς τὸ σπίτι. Ὅθ' σοῦ ἐπαίρνα διδασκαλίσας τοῦ κλειδοκυμβάλου, αἱ ὁποῖαι τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος θὰ συνωμίλων μετὰ τὴν μητέρα σου, καὶ δὲν θὰ σὲ ἐδίδασκον τίποτε πρὸς δέκα φράγκα τὸ μάθημα.

Σὲ θέτω ἑσωτερικὴν εἰς ἓν παρθεναγωγεῖον, ὅπου ἡ ἄμιλλα παρακινεῖ τὰς μαθητριάς νὰ ἐργάζωνται, ὅπου κάθε ἡμέρα φέρει τὴν ἐργασίαν τῆς, ὅπου τίποτε δὲν ἀπομακρύνει τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν σπουδὴν, τίποτε, οὔτε αὐταὶ αἱ θωπεῖαι τῆς μητρὸς. Ἡ κοινωνικὴ τάξις εἰς ἣν θὰ ζήσης ἀπαιτεῖ πολλὰ σήμερον παρὰ τῆς γυναικὸς ἢ καλὴ ἀγωγή εἶνε ἡ μόνη εὐγένεια τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐκεῖ θὰ διδαχθῆς πρῶτον τὰ θρησκευτικὰ σου καθήκοντα, τὰ ὅποια περιλαμβάνουν τὰ καθήκοντα τῆς μητρὸς καὶ οἰκοδεσποίνης, καὶ κατόπιν ἀπὸ τὰς ψυχαγωγικὰς τέχνας, τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν, θὰ μάθῃς καὶ ὅσας θέλγουν τὴν πλῆξιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶνε γεμάτη ἡ ζωὴ. Ἀγαπητὴ μου κόρη, πρόσεξε καλὰ εἰς τοῦτο:

χωρίς τὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα μᾶς δίδει ἡ καλὴ ἀνατροφή, καὶ αὐτὸς ὁ πλοῦτος ἐπιφέρει πληξίν, ἢ δὲ πληξίς ὀδηγεῖ εἰς τὸ κακόν, ὅπως ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀργία.

Ἄν καὶ πολὺ μικρά, εἶσαι ὅμως ἀρκετὰ ἔξυπνος ὥστε νὰ τὰ ἐνοῆς ὅλα αὐτά. Φύλαξέ τα καλὰ εἰς τὴν μνήμην σου καὶ ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος σὲ ἐξορίζει δυὸ μακρὰ ἔτη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην του διὰ νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ ὅλην σου τὴν ζωὴν. Ὑγίαινε, Κλαίρη μου, ὑγίαινε!

Δύο λέξεις μόνον ἂν ἀφηροῦντο ἐκ τοῦ παραινετικοῦ πρὸς τὴν Κλαίρην λόγου τοῦ πατρὸς τῆς, αἱ λέξεις: *δύο ἔτη*, ἢ ἐξ αὐτοῦ ἐντύπωσις θὰ ἦτο πολλῶ ἤττον ὀδυνηρά εἰς τὴν μικρὰν κόρην· διότι αἱ λέξεις αὗται ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς Κλαίρης ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Μόνον μετὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τὰ δύο ἔτη φαίνονται ἔχοντα τὴν ταχύτητα δύο ὥρων.

Τὰ δύο ἔτη λοιπὸν ἐκείνα ἦσαν ἡ ἀφορμὴ τῶν ἀφθόνως χυθέντων ἀπὸ τῆς χθὲς δακρῶν.

Τὴν πρώτην τοῦ διαλείμματος ὥραν αἱ μαθήτριάς ἀπέφυγον τὴν Κλαίρην, διότι ἐμνησικακούν κατ' αὐτῆς διὰ τὴν διαγωγὴν ἣν εἶχε δεῖξῃ τὴν προτεραίαν· εἶχε φανῆ ψυχρὰ εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τῶν κορασιῶν ἐκείνων, ἅτινα προσέδραμον νὰ τὴν ὑποδεχθῶσι καὶ τὴν παρηγορήσωσι.

Ἐνόμισαν αὐτὴν ὑπερήφανον καὶ ἀλαζόνα.

Τὰ παιδιά ὡς καὶ οἱ μεγάλοι ἔχουσι τὴν μάστιγαν τοῦ κρίνειν ἐν σπουδῇ, πολλάκις δὲ διατηροῦσι τὴν πρώτην αὐτῶν γνώμην, εἰ καὶ βραδύτερον ἀπεδείχθη ἄδικος.

Ἡ Κλαίρη ἐδέχθη προθύμως τὴν μόνωσιν ἐκείνην, ἥτις ἄφινεν αὐτὴν ἐλευθέραν. Ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ἀπέστεργε τὰς ἐκ τοῦ προχείρου φιλίας· τὴν ἀπέφυγον αἱ συμμαθήτριάς τῆς, τὰς ἀπέφευγε καὶ αὐτὴ.

Πάντα ἄλλως τὰ κοράσια ἐκείνα ἦσαν λίαν φαιδρά, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσουν τὴν θλιψίν τῆς.

Προτιμότερον ἦτο νὰ κλαίῃ μόνῃ· τὰ ἐν μοναξίᾳ δάκρυα ἔχουσι γλυκύτητα τινα ὁμοιάζουσαν πρὸς ἀνακουφίσιν καὶ ἀπαλλάττουσαν τῆς παρὰ μυσθίας τῶν ἄλλων.

Ἡ μικρὰ ἔτι Κλαίρη δὲν ἠδύνατο ν' ἀναλύσῃ ταῦτα πάντα, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐκλεκταῖς καρδίαις τὸ αἰσθημα ἔρχεται πρὸ τῆς ἀναλύσεως, ἢ σκέψις πρὸ τῆς λέξεως.

Μικρόν τι κατὰ τὸ διάλειμμα ἐπεισόδιον ἐπέδρασεν ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Κλαίρης.

Καθημένη ἐντὸς σκιάδος ἤκουσεν, ἀθέατος, συνδιάλεξιν τινα τῶν μαθητριῶν, εἰς ἅκρον κινήσαν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς. Ἡ συνδιάλεξις ἐκείνη ἦτο θελκτικὴ φλυαρία δέκα κορασιῶν, ταύτοχρόνως ὁμιλούντων, ὡς πτηνὰ ἐν κλωβίῳ.

Ἦτο ἀδιάκοπον πῦρ ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων, παρατηρήσεων, ἐπκρίνων, ἐπικρίσεων.

Αἱ μαθήτριάς ἔλεγον ἐν χορῶ:

— Τὴν λέγουν Κλαίρην Ζοφρέν.

— Εἶνε ἀπὸ τὸ Σεδάν.

— Ὁ πατέρας τῆς εἶνε ἔμπορος:

— Δὲν πρέπει δὰ νὰ ὑπερηφανεύεται δι' αὐτό.

— Ἐγὼ τὴν ἐνόμιζα ἀπὸ μεγάλης οἰκογένειας.

— Εἶνε κόρη ἐνὸς ποῦ πωλεῖ τσάχες.

— Χονδρικῶς.

— Τὸ περασμένο ἔτος εἴχαμε ἐδῶ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Ἄ! εἶνε ἀδελφὴ τῆς Λαύρας!

— Ναι!

— Ἡ Λαύρα ἦτο εὐμορφη.

— Καὶ τούτῃ ἐδῶ εἶνε ἄσχημη.

— Τὸ πρόσωπόν τῆς δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου.

— Οὔτε ἐμένα.

— Ὡ! μὴ λέτε ὅτι εἶνε ἄσχημη.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδικὴ μας γνώμη.

— Ἐχετε ἄδικον· εἶνε λυπημένη· ἂν ἐγελοῦσε θὰ ἦτο εὐμορφη ὡς ἄγγελος.

— Τι λόγος!

— Ἐχει ὠραία χαρακτηριστικά, μάτια γλυκά, στόμα χαριτωμένο...

Ἡ εἰκὼν αὐτῆ ἐξήγειρε θύελλαν ἐν τῷ ὀμίλῳ ἐκείνῳ τῶν κορασιῶν. Ἡ Κλαίρη μετὰ ταῦτα ἤκουσε συγκεχυμένας πλέον κραυγὰς ἀναμιχθείσας πρὸς τὸν ἦχον τοῦ καλοῦντος εἰς τὸ μάθημα κώδωνος.

Ἡ Κλαίρη ἠγέρθη τῆς θέσεώς τῆς βαθείως συγκεκλιμένη· τότε τὸ πρῶτον ἤκουε νὰ γίνεται περὶ αὐτῆς λόγος καὶ ἡ καρδιά τῆς ἤμασσε.

Γλυκὺς τις λόγος ἐν τούτοις κατεπράυνε τὴν λύπην τῆς, καὶ πολὺ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ τὴν μαθήτριάς ἣτις ὑπερήσπισεν αὐτὴν κατὰ πασῶν· ἀλλ' ἐκ τῆς σκιάδος ἤκουε μόνον ἀδυνατοῦσα νὰ ἴδῃ.

— Τέλος πάντων, ἐτελείωσε, εἶπεν, δὲν θὰ ἔχω φίλην ἐδῶ μέσα.

Ἄλλ' ἀνυψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰς τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας ἐρρίγησεν εὐαρέστως ἰδοῦσα τὸ λευκὸν ῥόδον ἐπιχαρίτως κινούμενον πρὸ τοῦ παραθύρου, καὶ ὑποκλίνον ὡς νὰ τὴν ἐχαίρει τιζε.

— Καλὸ μου τριαντάφυλλο! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Κλαίρη, ἐσὲ θὰ ἔχω φίλην, ἐσὲ ποῦ μοῦ ἐδώκες μίαν στιγμὴν εὐτυχίας ἀφ' ὅτου ἔφυγα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας.

Ἡ βοηθὸς ὀδηγήσασα τὴν Κλαίρην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν φιλοφρόνως, ἐξ οὗ ἡ νέηλος μαθήτριάς ἐνθαρρυνθεῖσα ἠρώτησε τὴν διδασκάλισσαν:

— Διατί ἀπαγορεύεται νὰ κόπτουν ἄνθη;

— Διότι ἠθέλησαν νὰ ἐπιβάλουν μίαν στέρησιν περὶ πλέον, ἀπεκρίθη ἡ βοηθὸς ξηρῶς.

Ἡ Κλαίρη δὲν ἐνόησε καλῶς τὸ λεχθέν, ἀλλὰ

προσεκλινεν ὡσεὶ εἶχεν ἐννοήσῃ αὐτὸ ἐντελέστατα.

Ἡ πρώτη ἐκείνη τῶν μαθημάτων ἡμέρα, ἣτις ἐμελλε νὰ ἐπαναλαμβάνεται μονοτόνως καὶ ἀμεταβλήτως ἐπὶ μακρόν, δὲν ἐφάνη τόσον ἀνιάρᾳ ὅσον ὑπέθετεν· αἱ διδασκάλισσαι τῆς φωνητικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῇ ἐνέπνευσαν ἀμέσως ἀγάπην, ἐπειδὴ δ' ἡγάπα πολὺ τὴν μουσικὴν διεΐδεν ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῆς διαρκῆ ψυχαγωγίαν, ἀποζημιούσαν αὐτὴν διὰ τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἱστορίαν, τὰ μαθηματικά, καὶ τοὺς κακεντρεχεῖς λόγους, οὓς ἡ ζηλοτυπία ἐξηρεύετο κατ' αὐτῆς ἐν τῷ κήπῳ ἐν ταῖς ὥραις τοῦ διαλείμματος.

Τὴν ἐπαύριον ἡ αὐτὴ ἀκτίς ἀφύπνισεν αὐτὴν· εἶδε τὴν αὐτὴν ταλκνωμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου σκιάν, καὶ τὸ πρῶτον ὄν ὅπερ ἐσκέφθη ἦτο τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, ὅπερ ὑπέκλινεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου ὡς πρωϊνὴ ἐπισκέπτις.

— Διατί λέγουν, εἶπε καθ' ἐκυτὴν, ὅτι τὰ τριαντάφυλλα ζοῦν μόνον ἓνα πρῶϊ; Αὐτὸ εἶνε λάθος, τὸ ὅποιον ἕκαμαν ἄνθρωποι ποῦ δὲν ἐμβῆκαν ἐσωτερικοὶ εἰς παρθεναγωγεῖον. Αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο ζῆ δύο ἡμέρας τώρα, καὶ θὰ ζήσῃ καὶ ὅλην τὴν ἐβδομάδα. Θὰ παρακκλέσω τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν μου νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ ζήσῃ ἓνα μῆνα τὸ ὀλιγώτερο!

Πράγματι τὸ ῥόδον ἐφαίνετο εὐεκτοῦν· οὐδὲν σύμπτωμα ἀγωνίας ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν λευκῶν του πετάλων· Ἡ Κλαίρη ἐχάρη πολὺ ἰδοῦσα αὐτὸ ἀνθηρὸν καὶ ἀκμαῖον, ἐφίλησεν αὐτὸ μετ' ἄκρας προσοχῆς, ἐκ φόβου μὴ τὸ μαράνη, καὶ τὸ ῥόδον ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῆς αὔρας συνήτησε μικρὰν πλεξίδα μαύρης κόμης καὶ ἐπαίξε φαιδρῶς μετ' αὐτῆς, ὡσεὶ ὅπως τῇ εὐχαριστήσῃ διὰ τὸ ἀγγελικὸν φίλημα ὅπερ ἔλαβεν.

Ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ, ὅτε ἡ φαντασία εἶνε ζωηρά, τὰ πάντα προσωποποιοῦνται.

Ἡ Κλαίρη διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ λευκοῦ ῥόδου ἤρξατο προσοικειομένη τὸν ἐν τῷ παρθεναγωγεῖῳ βίον.

Δὲν ἀνησῦχει πλέον ἀκούουσα ἐνίοτε κακεντρεχεῖς λόγους ἐν τῷ κήπῳ· ἐδείκνυε ψυχρὰν τινὰ φιλοφροσύνην πρὸς πάσας τὰς μαθητριάς μετ' οὐδεμιᾶς στενοτέρου συνδεομένη. *Ἄν τὰ λευκὰ ῥόδα ἔζων δύο ἔτη, ἡ Κλαίρη θὰ ὑφίστατο λίαν ἀνωδύνως τὴν ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἐξορίαν.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ λευκὸν ῥόδον ἐδείξεν ἡδὴ τὰ πρῶτα τῆς παρακμῆς σημεῖα καὶ μεθ' ὅλας τὰς μερίμνας ἃς δύναται νὰ καταβάλῃ κόρη πρὸς ἀδελφὴν ἀνιάτως ἀσθενοῦσαν, τὸ δυστυχὲς ῥόδον ἀπώλεσε τὸ ὠρχεῖον χρῶμά του, ἐφυλλορροήσε, καὶ ἐξέπνευσεν εἰς δακρύβρεκτον τῆς Κλαίρης φίλημα.

Τότε ἡ Κλαίρη δὲν ἐνόμισεν ὅτι παρέβαινε τὸν κανονισμὸν τοῦ παρθεναγωγείου ἂν ἔκοπτε τὸ

στέλεχος ὅπερ ἐβάσταζε τὰ λείψανα τοῦ ἄνθους, καὶ ἐφύλαξεν αὐτὸ εἰς κιβωτιδίον τι.

Ἐκ τῆς συνεχείας τῆς ἱστορίας ταύτης θέλομεν εἶδῃ ὅτι τὸ μέλλον καὶ ἡ τύχη τῆς Κλαίρης ἦσαν ἐν τῷ κιβωτιδίῳ ἐκείνῳ.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΑΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ

ἐπὶ ταῖς ἐξετάσεσι τοῦ Διαδόχου.

Παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς «Ἔρας» τὰς προσφωνήσεις τοῦ βασιλέως ἡμῶν καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Χ. Τρικούπη κατὰ τὸ δοθὲν γεῦμα ἐπὶ ταῖς ἐξετάσεσι τοῦ Διαδόχου.

Τὸ αἴσιον γεγονός τῆς συμπληρώσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ Διαδόχου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, ἐκπαιδεύσεως τοσοῦτον λαμπρῶς συντελεσθείσης, ὡς διετράνωσαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ βασιλόπαιδος, πληροὶ τοὺς μυχιούς πόθους σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπερ μετ' εὐφροσύνης βεβαίως θὰ ἀναγνώσῃ τὰς προσφωνήσεις τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Τρικούπη. Αἱ πατριωτικαὶ λέξεις τοῦ βασιλέως θὰ εὐρωσιν ἡμῶς εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν, ἐξεγείρουσαι παλμούς εὐλόγου συγκινήσεως· ἡ εὐγλωττος δὲ καὶ ἐμβριθὴς προσλαλιὰ τοῦ κ. Τρικούπη θὰ ἀναγνωσθῇ ὡς ἡ ἀνταξία ἀπήχησις τῶν αἰσθημάτων ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους, τοῦ ἐντὸς καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ βασιλείου. Ὁ μὲν βασιλεὺς εἶπε τὰ ἐπόμενα:

«Συγχαίρων σήμερον τὸν υἱὸν μου καὶ ἐμὲ αὐτὸν διὰ τὰ λαμπρὰ καὶ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεών σου, ὀφείλω κατὰ καθήκον ἐν πρώτοις νὰ ἐκφράσω πρὸς σᾶς, κύριε Ἄνδρες, τὰς θερμὰς καὶ ἐγκαρδίας εὐχαριστίας μου διὰ τὴν ἰκανότητα, ἣν ἐπεδείξατε, καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν μεθ' ἧς συνετέλεσατε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ μου. Εὐχαριστῶ ἐπίσης πάντας ὑμᾶς, κύριοι καθηγηταί, διὰ τὴν ἄοκνον ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ἐξετέλεσατε τὰ καθήκοντά σας. Εἰς ὑμᾶς πάντας ὀφείλομεν τὸ εὐάρεστον ἀποτέλεσμα τῶν σημερινῶν ἐξετάσεων. Προσηνέγατε οὕτω εἰς τὴν φιλην πατρίδα καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος σπουδαίαν ὑπηρεσίαν, νὰ ἦσθε δὲ ὅλοι πεπεισμένοι, ὅτι ὁ υἱός μου θέλει πάντοτε ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος μετ' ἀγάπης καὶ πίστεως.»

Ὁ δὲ πρωθυπουργὸς κ. Χαρίλαος Τρικούπης εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτρέψατε, Μεγαλειότατε, εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀξιοθέντας τῆς τιμῆς ἵνα παρασταθῶμεν εἰς τὴν ἄρτι λήξαν τριήμερον δοκιμασίαν τοῦ διαδόχου, ὅπως ἀπηχῆσωμεν τὴν ἐκφρασὴν τῆς χαρᾶς ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῆς δοκιμασίας ταύτης.

«Ἐξῆλθεν ὁ διάδοχος τοῦ ἀγῶνος, φέρων πρὸς